

Αλοδοβίκος φόν Λέφτς

μεταβάλλονται αιώρως, άλλ' ή υπερμεγέθης δύναμις και ή έπισης τερασία έντατις τής θελήσεως, αι όποια κρύπτονται έν τούτῳ τῷ έργῳ, δέν είναι δυνατόν να υποτιμηθώσιν ούδέ έν μεταγενεστέροις χρόνοις.

Ο Αλοδοβίκος Λέφτς έγεννήθη τῆ 21 'Ιουνίου 1845 έν Δαρμοτάτη. Ήτο υιός ενός έμπορου ταπήτων και κατ' άρχάς άντεγράφη και έξεπαιδεύθη διά τὸ επάγγελμα τοῦ πατρός του, άν και ένωρίς ήδη ένδιεφέρετο διά τήν τέχνην και έσύχραζεν εις καλλιτεχνικούς κύκλους. Βραδύτερον έλαβε τήν άδειαν ένά φοιτήση εις τήν Σχολήν τῶν Καλῶν τεχνῶν, όπου υπήρξε μαθητής τοῦ Ριόδολφου Hofmann. Κατά τὸ 1869 μεταγράφη εις τήν Σχολήν τῶν Καλῶν Τεχνῶν τής Νυρεμβέργης και έν έτος βραδύτερον μετέβη εις τὸ Μόναχον και παρηκολούθησεν εκεί τὰ μαθήματα τής καλλ. σχολής, ήτις υπεβोधήθησεν πολὺ τήν ανάπτυξιν τής ατομικότητός του. Κατά τὸ 1872 έτελείωσε τὸ πρῶτόν του έργον «Früdelmarkt» (άγορά κροσσῶν), τοῦτο ήκολούθησεν έν μικρόν και λεπτόν έργον «der Radierer» (ὁ χαράκτης), μία εικόνα Μοναχοῦ, «der Marinemaler» κλπ. Μία σειρὰ εκ ρωμαντικῶν τοποθεσιῶν, αἰτινες άλλοτε υπενθυμίζον τὸν Salvator Rosa, άλλοτε τὸν Rottmann διαδοχικῶς άραφαίρονται. Κατά τήν καλλιτεχνικήν εκθεσιν τοῦ Μόναχου τοῦ 1876 εξέθεσεν τὸν «Orgelpiender Kardinal» (ὄργανοπαίκτην καρδινάλιον) ὅστις έχει τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Franz Liszt, εις έτερον έργον.

«Geiz und Liebe» (φιλαργυρία και έρως) δεικνύει ένα γέροντα, ὅστις, ὅπως εις εκ τῶν τύπων τοῦ Κοεντίνου Massys, μεταρῆ χρόσόν, έν φ' ὅπισθεν τῶν νότων του ή θυγάτηρ του με τὸν νέον πελάτην τοῦ τοκογλύφου χαριεντίζεται. Κατά τὸ 1879 έζωγράφησεν τὸν Ήρασμον εκ Ροτερδάμης πρὸ τοῦ γραφείου του. Ή Πινακοθήκη τής Στουτγάρδης: ήγόρασε τὸ έργον τοῦτο, τὸ όποιον έπλησεν έν τῆ πρώτῃ σειρῇ τῶν έργων του τάσσειται. Ή «Ένσπλαχνία» («Pietà») τής Νέας Πινακοθήκης, έν τῆ όποία ὁ Λέφτς τήν κυρίαν του όμολογίαν πίστειω: ένέγραψε και τὸ σπουδαιότερόν του έργον έδημοούργησε, έμνημονεύθη ήδη. Μία ὄρατα εικῶν, τήν όποίαν κατά τὸ

1895 έν Μονάχῳ εξέθεσε, παριστῆ μίαν πλέκτριαν δαντελλῶν, ή όποία εκ τής εργασίας άναπανομένη, παρατηρεῖ τήν μικράν της θυγατέρα άπησχολημένην εις τὸ πλέξιμον.

Εις ὅλας αὐτάς τὰς εικόνας είναι ή έμβάθυνσις, ή ευγενής και καλλιτεχνική σοβαρά εργασία άξία θαυμασμοῦ πᾶν τὸ όποιον έδημοούργησεν ὁ καλλιτέχνης ζωγράφος έχει τὸν τύπον τής γηρσιότητος. Οὐδέποτε κατεδέχθη και επέτρεψεν εις έαυτόν γονιμότητα και άφθονον παραγωγήν έργων, ήτις θά απέβαιεν επί βλάβῃ τής τέχνης τῶν έργων του, άν και ή καλλιτεχνική βιομηχανία λίαν επεθύμει να συγκαταλέγη μεταξὺ τῶν προόντων της και πίνακας τοῦ μεγάλου ζωγράφου και ή πώλησις αὐτῶν ήτε βεβαία. Μεγίστης επιμελείας είναι προσείει και ή εικῶν προσευχομένης χωρικῆς, καθῶς και ή μικρῆ παράστασις ενός άγιου Ἁντωνίου τής Παδύης.

Εις μεγαλυτέρας διαστάσεις, έργα πρὸς σκοπὸν διακοσμώσεως, ὁ Λέφτς δέν έζωγράφησε: Τῆς χειρός του έργον είναι έν τεμάχιον τής πομπῆς τοῦ γάμου έν τῆ δημαρχία τής Landshut, εις ήν μετὰ τοῦ Seitz, Shiess και Weigaud συνειργάσθη. Καί ένα ισχυρόν πίνακα διά θυσιαστήριον, τήν άνάληψιν τής Παναγίας διά τὸν ναόν τοῦ Freising έτελείωσε κατά τὸ έτος 1890 περίπου. Ὅπως κάθε θέμα, οὕτω και τοῦτο μετὰ θαυμασίας επιτυχίας απέδωκεν, άν και ή ιδιοφυία του δέν ήδύνατο να προσομοιωθῆ ακριβῶς εις ζωγραφικά προβλήματα τοιοῦτα, όποια άπήτουν ἕρος και πάθος. Τὸ πεδίον αὐτοῦ ήτο τὸ ένδόμυχον, ή Τέχνη του ήτο και εις τὸν μικρότερον τῶν πινάκων του να προσδώση θέληγητρον και ὄραιότητα, ή βίσις του ήτο μία άπερορίστος γηρσιότης σχήματος, τὸ όποιον να έξωρατίζη και υπερερεῆ τοῦ πραγματικοῦ μάλλον παρὰ να ὀπολείηται. Αὐται αι ιδιότητές του ενιμυ εκείται βεβαίως, αι όποια συνετέλεσαν ένά τὸν Loeffltz, έν πολὺ γέα ήλικία ήδη, κατά τὸ 1873, προσλαβῶσιν ὡς βοηθόν έν τῆ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μόναχου. Ἀπὸ τοῦ 1880 διηύθυνε ὡς καθηγητής μίαν τάξιν ζωγραφικῆς, ήτις πολλούς συνεκέντρωσε. Ὅτε κατά τὸ 1891 ὁ Φρειδεरिकος Αἰγυωστος von Kaulbaeh παρητήθη τής διευθύνσεως τής Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν τεχνῶν τοῦ Μόναχου, άνέλαβε ταύτην ὁ Loeffltz ὡς διευθυντής και τήν εκράτησε μέχρι τῷ 1893. Εκ τῶν μαθητῶν του σπουδαιότεροι είναι ὁ Klaus Meyer, Walter Firlé, Frithjof Smith, Max Thedy.

Οί άνω μνημονευθέντες πίνακες τοποθεσιῶν, διά τῶν όποίων κατά τὰ τελευταία έτη ὁ καλλιτέχνης σπανίως ενεφανίζετο ειχον μεγαλυτέρας διαστάσεις ὡς πρὸς τὸ μέγεθος και μεγίστην άρμονίαν χρωμάτων. Ἀς έπιτίσωμεν δε ὅτι και μεταξὺ τῶν ήμτελῶν πινάκων του θά ευρεθῆ έργον τι, σπουδῆ ή σχεδιασμα, τοῦ όποίου ή ὄραιότης θά εκπλήξη εκ νέου τὸν κόσμον. Ἀλλὰ πάντως μένει ὁ Ludvig von Loeffltz δοξασμένος, ὡς καλλιτέχνης βαθείας καλλιτεχνικῆς πεποιθήσεως και ισχυρῶς και δυνατῆς θελήσεως, και ή δόξα αὐτη είναι άρκετὰ ὄρατα!

O.

*

Ἡχοισαν αι συναυλίαι τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, αἰτινες έφέτος—εξ τὸν άριθμόν—θά διδωνται έν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ. Ἡ πρώτη συναυλία εδόθη τῆ 6 Δεκεμβρίου. Ἡ ὄρχήστρα εξετέλεσε μετὰ ζηλευτῆς ακριβείας τήν Συμφωνίαν op. 16 εις ρε μεζον τοῦ Scambatti, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ έν Ρώμῃ Ὁδείου, μαθητοῦ δε τοῦ Λιτ. Ὁ Scambatti ειπε ὁ μεγαλειότερος συνθέτης συμφωνιῶν τής πατρίδος του, ιδιαιζόντως δε τὸν έτιμα ὁ Βάγνερ. Ἡ εκτελεσθεῖσα συμφωνία έγράφη τῷ 1881. Τὸ Scherzo και τὸ Finale, τὰ τεχνικώτερα μέρη τής συνθέσεως, έπαίχθησαν με πολὺ μύθο.

Εἶτα ή ὄρχήστρα εξετέλεσε τοῦ Βάγνερ τὸ συμφωνικόν έργον Siegfried-Idyll. Τοῦτο συνέθεσεν ὁ μέγας